

Kurt Gudmundsson "Hårran"

(En berättelse ur bygden)

I det gamla jordbrukssamhället fanns många personligheter som satte sin prägel på bygden – människor som levde enkelt, arbetade hårt och gick sina egna vägar. De var ofta både omtalade och omtyckta, och minnena av dem lever kvar som en del av det lokala arvet.

En av dessa var **Kurt Gudmundsson**, kallad "Hårran", en särpräglad och respekterad man som under större delen av 1900-talet färgade bygderna kring Våxtorp, Tåssjö och Strövelstorp med sin närvaro.

Familjen i Stavershult

Hemmansägaren **Gottfrid Gudmundsson** (f. 1873) och hans hustru **Julia Johansson** (f. 1871) gifte sig år 1897 i Våxtorp.

År 1922 bodde familjen i **Stavershult**, Tåssjö församling, tillsammans med sina barn:

- **Signe Irene** (1897–1987), gift med hemmansägare Karl Nilsson i Våxtorp
 - **Mia Sofia** (1902–1978), gift med hemmansägare Hilmer Larsson i Tåssjö, senare skild, arbetade senare som städerska
 - **Johan Amund** (1904–1988), ogift, jordbruksarbetare och snickare
 - **Tord Georg** (1905–1979), ogift, jordbruks- och skogsarbetare
 - **Kurt Ragnar** (1907–1984), ogift, jordbruksarbetare
 - **Ivar Valdemar** (1909–1987), omyndigförklarad, hem hjälpare
 - **Cely Vivi** (1913–1997), ogift, hembiträde
-

Ett barn, **Gustav Hjalmar**, född 1910, avled samma år.

Familjen Gudmundsson var arbetsam och jordnära – en typisk gårdsfamilj i 1900-talets början, präglad av slit, plikt och sammanhållning.

Kurt lämnar hemmet

Den femte sonen, **Kurt Ragnar**, född den 9 juli 1907, flyttade 1925 till Våxtorp och tog arbete som lantarbetare.

Vid mantalsskrivningen 1940 bodde han fortfarande i Våxtorp, tillsammans med modern Julia och brodern Johan Amund.

Fadern Gottfrid och resten av syskonskaran fanns kvar i Stavershult, där brodern Tord Georg arrenderade gården.

Kurt var en man som trivdes bäst i arbete – med jorden, maskinerna och vägarna. Han hade aldrig eget hemman men fann sin plats som hjälpkarl, dräng och senare åkare.

Arbetsliv och vardag

År 1951 flyttade Kurt till **Strövelstorp**, där han hyrde rum hos Nils Jönsson i Vemmentorp. Han arbetade som jordbruksarbetare på bland annat Pankarp, och senare hos lantbrukaren **Gustaf Nilsson**, som han senare hyrde bostad av.

Han blev snabbt känd som pålitlig och arbetsam – en man som aldrig slarvade och som höll sina ord. Hans klädsel var lika egen som praktisk: gummistövlar med sulor ersatta av trätoffelbottnar, en praktisk fotbeklädning.

Under 1970-talet stod han som **åkare** i mantalsskrivningen, och hans huvudsakliga syssla var att köra mjölken till mejeriet med sin **BM 10-traktor**. När annat arbete behövdes hjälpte han till med trädgårdsarbete eller underhåll – alltid flitig, alltid i rörelse.

MG-bilen och vägarna

Kurt levde sparsamt och lade undan det mesta han tjänade.

Till många förvåning köpte han kontant en splitter ny **MG-cabriolet** i Örkelljunga – en bil som i trakten väckte både avund och förundran. Den kördes flitigt, över 60 000 kilometer, och blev ett slags symbol för hans frihet.

Han tillbringade det mesta av sin fritid bakom ratten. Uppklädd i kostym. Ofta syntes han vid färjeläget i Helsingborg, där han erbjöd lifterskor gratis skjuts till deras resmål. För honom var det aldrig fråga om pengar, utan om sällskap, samtal och en glimt av kvinnlig närhet i ett annars stillsamt liv. Han var aldrig närgången mot sina passagerare.

En gång missade två lifterskor färjan och dom fick övernatta hos Kurt, dom delade säng medan Kurt fick ligga på golvet. På morgonen bjöds pannkakor till frukost.

I handskfacket på sin bil hade han en liten väska, där förvarade han foto som han fått av sina lifterskor. En form av trofär.

Han berättade gärna om sina turer och de människor han mötte, men alltid med respekt – och ingen i bygden hörde någonsin något ont sägas om honom.

Livet på äldre dagar

Kurt levde enkelt. Hans mat var hederlig och stadig – potatis, stekt fläsk och pannkakor. Han hade byggt en särskild lutande ställning till stekpannan, så att han kunde äta direkt ur det på bordet. När hans bostad i Vemmentorp skulle göras om till sadelkammare på 1970-talet, blev han uppsagd. I vredesmod flyttade han till **Åsljunga**, och några år senare, 1982, till **Örkelljunga**, där han fick bostad på Vanåsvägen 1.

Den sista bilen han ägde var en Opel Kadett Caravan, årsmodell 1967, körd över 20 000 mil. En vardaglig bil för en ovanlig man.

Den 11 februari 1984 avled **Kurt Gudmundsson**, 76 år gammal. Efter sig lämnade han inga barn, men ett arv på 14 000 kronor och en berättelse som levde kvar i bygden.

Han begravdes på kyrkogården i **Våxtorp**, hos sina föräldrar **Gottfrid** och **Julia**.

Eftermäle

Kurt kallades i bygden för "*Hårran*". Han var en udda figur – enkel, rak och med ett hjärta av guld.

I en tid då världen förändrades snabbt höll han fast vid sin egen väg. Han levde som han ville, arbetade troget, talade gärna med folk och fann sin frihet på vägarna mellan gårdar och samhällen.

För dem som minns honom står **Kurt "Hårran" Gudmundsson** som en påminnelse om en svunnen tid – om människor som bar sin egenart med stolthet och som, trots enkelheten, hade en rikedom i mötena med andra och i glädjen över det lilla i livet.

MG Cabriolet 1964

Opel Kadett Caravan 1967

